

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 577

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 241 din 6 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „ <i>la data întocmirii raportului de expertiză</i> ” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	2–5
Decizia nr. 341 din 11 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A.	6–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
492. — Hotărâre privind înființarea unui post de ofițer de legătură al Ministerului Apărării Naționale la Agenția NATO pentru comunicații și informatică — NCIA, cu sediul la Bruxelles, Belgia.....	9
498. — Hotărâre privind trecerea unei părți dintr-un imobil, aflat în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
87. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea unor acte normative din domeniul managementului resurselor umane în Ministerul Afacerilor Interne	11
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 28 februarie 2017 în Cauza Timar și alții împotriva României	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 241**

din 6 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, excepție ridicată de Societatea Elydda Internațional — S.R.L. din București în Dosarul nr. 41.635/3/2009* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 94D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 februarie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public procuror Luminița Nicolescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 23 martie 2017, apoi, în temeiul prevederilor art. 57 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 30 martie 2017, respectiv 6 aprilie 2017, dată la care este pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 633 A din data de 17 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 41.635/3/2009*, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Elydda Internațional — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită acordarea unor despăgubiri ca urmare a exproprierii.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că, prin prisma considerentelor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015, dispozițiile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 44 alin. (3) din Constituție.

5. Se susține că, având în vedere că dispozițiile criticate sunt identice cu cele constatate neconstituționale prin decizia menționată, se impune admiterea excepției în prezenta cauză pentru identitate de rațiune.

6. Se arată că, pe parcursul judecării, interpretarea dată de instanțe prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, a fost în sensul că despăgubirile se acordă prin raportare la momentul efectuării raportului de expertiză în faza judiciară, fără a se ține seama de sfera de reglementare a celor două legi, respectiv de natura juridică distinctă a procedurilor exproprierii reglementate de Legea nr. 33/1994, care constituie regula de drept comun în materie de expropriere și potrivit căreia procedura exproprierii este o procedură judiciară, și Legea nr. 198/2004, care este lege specială, conform căreia procedura exproprierii este o procedură administrativă, ce se poate realiza fără intervenția justiției. Dat fiind natura juridică distinctă a exproprierii reglementate de cele două acte normative, era firesc ca momentul transferului dreptului de proprietate de la expropriat la expropriator să fie diferit, în funcție de actul prin care se efectuează exproprierea — hotărâre judecătorească, în cazul situațiilor reglementate de Legea nr. 33/1994, sau hotărârea comisiei pentru aplicarea Legii nr. 198/2004, pentru situațiile reglementate de această lege.

7. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** arată că Decizia Curții Constituționale nr. 12 din 15 ianuarie 2015 își produce efectele numai în ceea ce privește calcularea primei componente a despăgubirii (evaluarea imobilului expropriat),

neavând niciun efect cu privire la cea de-a doua componentă, respectiv stabilirea valorii prejudiciului pentru daunele aduse proprietarului terenului rămas neexpropriat. Pe cale de consecință, stabilirea valorii prejudiciului se realizează în raport cu valoarea terenului rămas neexpropriat la data efectuării raportului de expertiză, nu la data exproprierii. Apreciază că prevederile criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece stabilirea prejudiciului pentru terenul rămas neexpropriat ar trebui să se calculeze în momentul realizării exproprierii, care reprezintă momentul transferului de proprietate. Din acel moment se produce în mod efectiv deprecierea valorii terenului rămas neexpropriat și nu ulterior. Orice depreciere ulterioară a terenului rămas neexpropriat trebuie suportată de către proprietarul terenului și nu de către expropriator, căruia nu îi este imputabilă. Astfel, se apreciază că argumentele care au fundamentat Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015 își găsesc aplicabilitatea și în situația expusă.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că, dat fiind faptul că eventualele daune produse expropriatului se produc până în momentul realizării exproprierii, care reprezintă și momentul transferului dreptului de proprietate, argumentele care au fundamentat Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015 își găsesc aplicabilitatea și pentru prevederile tezei finale a art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004. Despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite. Referitor la modalitatea de calcul pentru prima componentă a despăgubirii se consideră că instanța de contencios constituțional a stabilit că este neconstituțională prin raportare la data întocmirii raportului de expertiză, și nu la data exproprierii. În acest context menționează că nu există diferențe de regim juridic între cele două componente ale despăgubirii și că trebuie să li se aplice un tratament juridic similar. Față de cele prezentate arată că revine Curții Constituționale a aprecia asupra conformității dispozițiilor criticate cu prevederile constituționale invocate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, până la redactarea prezentului raport.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 2 iunie 1994 și republicată, ulterior, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011, care au următorul cuprins: „(3) *Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii.*” Dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 în care se regăsește sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” au următorul conținut: „(2) *La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.*”

13. Legea nr. 198/2004 a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, însă prevederile criticate continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să examineze excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, prin raportare la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 alin. (3), potrivit cărora „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 3 martie 2015, a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, și nu în sine a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994. De asemenea, prin Decizia nr. 380 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 15 iulie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, sunt neconstituționale.

16. Față de această jurisprudență se impune precizarea că Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015 și Decizia nr. 380 din 26 mai

2015 au vizat neconstituționalitatea conținutului normativ integrat normei de trimitere, respectiv art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 și, respectiv, art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010, și nu conținutul normativ propriu-zis al art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994. Având în vedere acest aspect, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, prin raportare la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*”, cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, **îndeplinește condiția de admisibilitate** rezultată din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*” (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 307 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 26 iunie 2015, paragraful 13, sau Decizia nr. 380 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 15 iulie 2015, paragraful 20).

17. În ceea ce privește evoluția legislativă a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 198/2004, respectiv a soluției legislative cuprinse în aceste prevederi, precum și a Legii nr. 198/2004 în ansamblu, Curtea reține că art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 a suferit modificări, mai întâi, prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008 și, ulterior, prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008; apoi, Legea nr. 198/2004 a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010.

18. De asemenea, Curtea observă că soluția legislativă criticată în speța de față s-a regăsit în diferite forme ale legislației în materie și care a format obiectul controlului de constituționalitate, în dinamica legislativă. Astfel cum s-a menționat și mai sus, prin Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015, Curtea a constatat neconstituționalitatea art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, iar, prin Decizia nr. 380 din 26 mai 2015, Curtea a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

19. În acest context, Curtea va analiza dispozițiile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, prin raportare la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, în raport cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, dispoziții care sunt temeiul acțiunii în prezenta cauză.

20. Curtea constată că reglementarea-cadru în materia expropriării o constituie Legea nr. 33/1994. Din coroborarea art. 1, 2, 12 și 28 din Legea nr. 33/1994 rezultă că exproprierea

este un mod de transfer al dreptului de proprietate asupra imobilelor aflate în proprietatea persoanelor fizice, juridice, precum și a unităților administrativ-teritoriale în proprietatea publică a statului, județului, municipiului, orașelor și comunelor, după caz, în condițiile existenței unei cauze de utilitate publică, după o dreaptă și prealabilă despăgubire. Procedural, exproprierea parcurge două etape: administrativă și judiciară, ambele obligatorii. În etapa judiciară, dacă părțile se învoiesc asupra expropriării și asupra despăgubirii, instanța va lua act de învoială și va pronunța o hotărâre definitivă [art. 24 din Legea nr. 33/1994]; dacă părțile nu se învoiesc asupra despăgubirii, instanța va stabili cuantumul despăgubirilor pe baza expertizei administrate în cauză și va pronunța hotărârea judecătorească [art. 23 alin. (2) și art. 24 alin. (2) din Legea nr. 33/1994]. Transferul dreptului de proprietate în patrimoniul expropriatorului se produce de îndată ce obligațiile impuse acestuia prin hotărâre judecătorească au fost îndeplinite [art. 28 din Legea nr. 33/1994].

21. În urma parcurgerii procedurii menționate, despăgubirile acordate sunt stabilite în raport cu valoarea imobilului de la momentul realizării transferului dreptului de proprietate. În acest sens, examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 prin raportare la dispozițiile art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a reținut, cu valoare de principiu, că „*despăgubirea acordată pentru exproprierea imobilului trebuie să reflecte valoarea de piață a acestuia la data întocmirii raportului de expertiză, nu o valoare anterioară, ci una contemporană realizării efective a expropriării, tocmai pentru a asigura o reparație completă și integrală pentru cel expropriat*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 noiembrie 2013).

22. Distinct de cele reglementate prin Legea nr. 33/1994 — lege generală — în materia expropriării pentru lucrări de construcție de autostrăzi și drumuri naționale legiuitorul a adoptat o reglementare specială, respectiv Legea nr. 198/2004, care cuprinde prevederi derogatorii în privința momentului transferului dreptului de proprietate fără ca derogările astfel reglementate să fie însoțite de o măsură similară în privința stabilirii despăgubirii, cuantumul acestora fiind determinat prin aplicarea *tale quale* a dispozițiilor legii generale. Potrivit art. 8 al Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, în termen de cel mult 90 de zile de la data emiterii hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirilor, expropriatorul efectuează, prin transfer bancar sau numerar, plata despăgubirilor către titularii drepturilor reale asupra imobilelor expropriate sau consemnarea acestora. Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii consemnate (...) se poate adresa instanței judecătorești competente în termen de 30 de zile de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus expropriării, iar exercitarea căilor de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, respectiv transferul dreptului de proprietate asupra terenului. În cazul în care hotărârea nu a fost comunicată, orice persoană care se consideră îndreptățită la despăgubire pentru exproprierea imobilului se poate adresa instanței judecătorești competente, în termen de 3 ani de la data afișării hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, în condițiile art. 7, sub sancțiunea decăderii [art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 198/2004]. Transferul imobilelor din proprietatea

privată în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru expropriere sau, după caz, la data consemnării acestora, în condițiile prezentei legi [art. 15 din Legea nr. 198/2004]. Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile art. 9 din Legea nr. 198/2004 se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii [art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004].

23. Din cele menționate rezultă că, deși transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator, în ipoteza în care persoana expropriată nu este de acord cu cuantumul despăgubirii stabilite pe cale administrativă, aceasta urmează a beneficia de o despăgubire stabilită pe cale judiciară, al cărei cuantum nu se raportează la data transferului dreptului de proprietate, ci la cea a realizării expertizei. În schimb, Legea nr. 33/1994, legea generală în materie de expropriere, prevede transferul dreptului de proprietate la data îndeplinirii obligațiilor impuse expropriatorului prin hotărârea judecătorească de expropriere; de aceea, în acest din urmă caz, este just ca expertiza judiciară să se realizeze într-un moment temporal cât mai apropiat de pronunțarea hotărârii judecătorești (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015 și Decizia nr. 380 din 26 mai 2015).

24. Curtea, având în vedere dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 33/1994, potrivit cărora „*despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite*”, precum și jurisprudența sa anterioară în materie, constată că, deși transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator, în ipoteza în care persoana expropriată nu este de acord cu cuantumul despăgubirii stabilite pe cale administrativă,

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Elydda Internațional — S.R.L. din București în Dosarul nr. 41.635/3/2009* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, astfel cum au fost modificate prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin raportare la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

aceasta urmează a beneficia de o despăgubire stabilită pe cale judiciară, al cărei cuantum nu se raportează la data transferului dreptului de proprietate, ci la cea a realizării expertizei. În schimb, Legea nr. 33/1994, legea generală în materie de expropriere, prevede transferul dreptului de proprietate la data îndeplinirii obligațiilor impuse expropriatorului prin hotărârea judecătorească de expropriere; de aceea, în acest din urmă caz, este just ca expertiza judiciară să se realizeze într-un moment temporal cât mai apropiat de pronunțarea hotărârii judecătorești.

25. Ca atare, stabilirea cuantumului despăgubirii este o măsură conexă și indisolubil legată de momentul transferului dreptului de proprietate, întrucât acest moment este cel determinant în raportul juridic ce se naște între expropriat și expropriator, iar nu de vreun alt moment ulterior stabilit aleatoriu. În consecință, în această privință, legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere, valoarea bunului expropriat neputând fi alta decât cea stabilită la momentul contemporan realizării transferului dreptului. Dacă în privința exproprierii reglementate de legea generală această exigență constituțională este pe deplin respectată prin dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, cuantumul despăgubirilor fiind stabilit la un moment apropiat în timp, contemporan transferului dreptului de proprietate, în privința legii speciale, în speță fiind vorba de Legea nr. 198/2004, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008, aplicarea art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, respectiv sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*”, generează o situație juridică ce se abate de la o asemenea finalitate, în sensul că expertiza judiciară dispusă nu reflectă valoarea bunului de la momentul contemporan realizării transferului dreptului, ci o valoare de la un moment ulterior, care nu este cert. Rezultă că, determinându-se în acest fel cuantumul despăgubirii, aceasta nu mai este „*dreaptă*” în sensul art. 44 alin. (3) din Constituție, cuantumul ei nefiind contemporan momentului transferului dreptului de proprietate, soluție de principiu cu valoare constituțională.

26. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt neconstituționale prin raportare la art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 341

din 11 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A.

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A., excepție ridicată de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului în Dosarul nr. 6.429/2/2012* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 437D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției de neconstituționalitate a formulat o cerere prin care solicită judecarea cauzei în lipsă; de asemenea, a depus Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 793 din 17 martie 2016, pronunțată în dosarul cauzei aflat pe rolul acestei instanțe de judecată, în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, și prin care, în esență, s-a admis recursul declarat de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului împotriva sentinței pronunțate de Curtea de Apel București, în sensul că s-au anulat, în parte, încheierea și decizia emise de Curtea de Conturi a României.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate în sensul constatării neconstituționalității sintagmei „transmiterea dreptului de proprietate către consiliul local”. În conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale, transmiterea dreptului de proprietate se efectuează către municipiu, și nu către consiliul local. În susținerea acestor concluzii de admitere invocă Decizia Curții Constituționale nr. 574 din 16 octombrie 2014, prin care s-a reținut că transmiterea dreptului de proprietate către consiliul local, iar nu către municipiu, contravine dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, prin încălcarea statutului juridic constituțional și legal de autoritate administrativă a consiliului local, care nu poate fi el însuși titular de drepturi și obligații asupra bunurilor, ci doar să le exercite în numele unității administrativ-teritoriale pe care o reprezintă.

5. Totodată, în ceea ce privește celelalte critici formulate, se arată că acestea constituie apărări de fond, care au fost invocate în cadrul litigiului aflat pe rolul instanței de judecată, nefiind vorba de o veritabilă excepție de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 17 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.429/2/2012*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins ca nefondată acțiunea introdusă de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului în contradictoriu cu Curtea de Conturi a României.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că transmiterea dreptului de proprietate asupra pachetului de acțiuni deținut de stat, prin Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, către Consiliul Local al Municipiului Brașov, iar nu către municipiul Brașov, contravine dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, nefiind posibil un transfer al acțiunilor deținute de către stat la societăți către consiliul local, decât cu încălcarea dreptului de proprietate privată al statului. Se arată că neconstituționalitatea prevederilor legale criticate se impune a fi analizată și prin prisma art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi în corelare cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, context în care se menționează dispozițiile legale cu privire la cadrul juridic privind desfășurarea procesului de privatizare, precum și condițiile în care se poate realiza diminuarea participației statului la societățile la care acesta este acționar [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale; Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A.].

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, prevederile legale criticate încălcând dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi, art. 135 alin. (2) lit. b) și art. 121 alin. (2) din Constituție. Prin art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 se instituie obligația legală în sarcina Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului (A.P.A.P.S.) de a acționa pentru aprobarea în organul de conducere al Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov a transferului cu plată a filialei S.C. „CAF” — S.A. către Consiliul Local Brașov, prin compensare cu toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale.

9. Ca atare, transferul astfel reglementat, către Consiliul Local Brașov, și nu către municipiul Brașov, contravine

dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție și încalcă statutul juridic constituțional și legal de autoritate administrativă a consiliului local, care nu poate fi el însuși titular de drepturi și obligații asupra bunurilor domeniiale, ci doar să le exercite în numele unității administrativ-teritoriale pe care o reprezintă. În acest context menționează Decizia Curții Constituționale nr. 574 din 16 octombrie 2014, în considerentele căreia s-a reținut că drepturile fundamentale consacrate prin Constituție nu au o existență abstractă, ele trebuie exercitate în corelare și coroborare cu celelalte prevederi constituționale, astfel încât încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi se impune a fi analizată în corelare cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) și art. 121 alin. (2) din Constituție.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** arată că, în speța de față, sunt incidente considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 574 din 16 octombrie 2014, prin care s-a reținut că „transmiterea dreptului de proprietate (...) către Consiliul local, iar nu către Municipiu (...) contravine dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, prin încălcarea statutului juridic constituțional și legal de autoritate administrativă a consiliului local, care nu poate fi el însuși titular de drepturi și obligații asupra bunurilor domeniiale, ci doar să le exercite în numele unității administrativ-teritoriale pe care o reprezintă”.

12. Cu privire la critica referitoare la transferul cu plată a filialei S.C. „CAF” — S.A. către Consiliul Local Brașov, prin compensare cu toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale, în raport cu dispozițiile art. 44 în corelare cu cele ale art. 135 din Constituție, menționează că echivalarea, printr-un act normativ, a prețului acțiunilor cu contravaloarea datoriilor pe care Societatea Comercială „Roman” — S.A. Brașov le are către bugetele locale, în lipsa unor analize financiare și a unei concurențe reale care să conducă la stabilirea unui preț de piață, este susceptibilă să conducă la prejudicierea dreptului de proprietate privată a statului. În plus, compensarea este un mijloc de stingere a obligațiilor, care operează în anumite condiții și nu poate fi asimilată unei proceduri de vânzare de acțiuni. În concluzie, o asemenea procedură de transfer a acțiunilor unei societăți ar putea fi în dezacord cu principiul esențial al modalității de diminuare a participației statului în economie, respectiv acela al vânzării acțiunilor la cel mai bun preț obținut, în vederea promovării intereselor generale ale societății, ceea ce contravine prevederilor constituționale menționate în susținerea excepției. Ca atare, revine Curții Constituționale să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma

Societății Comerciale „Roman” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003, care au următorul cuprins: „(1) Se mandatează A.P.A.P.S. [Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului (s.n.)] să acționeze pentru aprobarea în organul de conducere al Societății Comerciale «Roman» — S.A. Brașov a transferului cu plată a filialei S.C. «CAF» — S.A. către Consiliul Local Brașov, prin compensare cu toate datoriile Societății Comerciale «Roman» — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale. La data transferului toate datoriile Societății Comerciale «Roman» — S.A. Brașov către Consiliul Local Brașov se sting.

(2) Transferul filialei S.C. «CAF» — S.A. către Consiliul Local Brașov se va face în perioada cuprinsă între data semnării contractului și data transferului dreptului de proprietate a acțiunilor către cumpărător.”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi referitor la dreptul de proprietate privată, art. 121 alin. (2) privind autoritățile administrației publice locale și art. 135 alin. (2) lit. b) potrivit căreia statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, astfel cum reiese din expunerea de motive, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 a fost adoptată în vederea sporirii activității ofertei de privatizare și îmbunătățirea componentei sociale a Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov, fiind imperios necesar să se instituie unele măsuri speciale, cu caracter de urgență, ce sunt necesare pentru pregătirea acestei societăți la privatizare și, în același scop, să reglementeze modalitatea de constituire și funcționare a unui parc industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 cuprinde reglementări cu privire la redresarea economică și restructurarea la privatizare a unor datorii ale Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și ale filialelor acesteia, prin acordarea de îlesniri la plată, în principal cu privire la plata obligațiilor bugetare restante și a dobânzilor și penalităților aferente, precum și aprobarea stingerii prin conversie în acțiuni a debitorilor societății față de furnizorii de utilități, astfel încât Societatea Comercială „Roman” — S.A. Brașov să prezinte interes sporit la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor. În acest context s-a prevăzut că autoritățile administrației publice pot aproba, prin hotărâre, unele îlesniri la plata obligațiilor către bugetele locale pentru Societatea Comercială „Roman” — S.A. Brașov și filialele sale [art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003].

18. Din examinarea prevederilor criticate, Curtea constată că legiuitorul mandatează Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului (A.P.A.P.S.) să acționeze pentru aprobarea în organul de conducere al Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov a transferului cu plată a unei filiale a acesteia, respectiv S.C. „CAF” — S.A., către Consiliul Local Brașov, prin compensare cu toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale, iar, la data transferului, toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către Consiliul Local Brașov se sting, dispunând că transferul filialei S.C. „CAF” — S.A. către Consiliul Local Brașov se va face în perioada cuprinsă între data semnării contractului și data transferului dreptului de proprietate a acțiunilor către cumpărător.

19. Față de cele prezentate, Curtea reține că, deși intenția legiuitorului a fost de a se statua că transferul, cu plată/prin compensare, al filialei S.C. „CAF” — S.A. se face către unitatea administrativ-teritorială — municipiul Brașov, terminologia folosită în textul legal supus controlului de constituționalitate este improprie. Or, având în vedere principiul general de drept potrivit

căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice, modalitățile juridice de interpretare a unei norme legale trebuie să aibă în vedere nu numai litera, ci și spiritul legii, astfel încât rezultatul aplicării practice a normei juridice să fie cât mai aproape de finalitatea urmărită de legiuitor, care nu poate fi prezumat *ab initio* că își exercită rolul de legiferare în sensul negării atât a drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție, cât și a principiilor constituționale (a se vedea și Decizia nr. 117 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 8 mai 2014).

20. Potrivit art. 121 alin. (2) din Constituție, dispoziții dezvoltate, la nivel infraconstituțional, de art. 23 alin. (1) și art. 36 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 215/2001, consiliul local este un organ deliberativ cu caracter colegial, prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii. În acest sens, în calitate de autoritate a administrației publice locale, consiliul local exercită atribuții privind administrarea domeniului public și privat al unităților administrativ-teritoriale, respectiv comune, orașe și municipii. Pe de altă parte, conform art. 21 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu, titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte. Din prevederile constituționale și legale cu privire la autoritățile comunale și orașenești rezultă că, în calitatea sa de autoritate deliberativă a administrației publice locale, consiliul local nu are personalitate juridică și, prin urmare, nu poate avea patrimoniu propriu, astfel încât nu poate exercita drepturi și obligații proprii în cadrul raporturilor juridice. Dimpotrivă, unitatea administrativ-teritorială, în calitatea sa de subiect de drept public titular de patrimoniu, în sensul de drepturi și obligații pe care le exercită în legătură cu bunurile din domeniul său public sau privat, este reprezentată în cadrul raporturilor juridice de către consiliul local, acesta din urmă exercitând drepturile și asumându-și obligațiile existente în patrimoniul unității administrativ-teritoriale (a se vedea Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

21. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, Curtea reține că transferul cu plată a filialei Societății Comerciale „CAF” — S.A. către Consiliul Local Brașov, prin

compensare cu toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale, contravine dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, prin încălcarea statutului juridic constituțional și legal de autoritate administrativă a consiliului local, care nu poate fi el însuși titular de drepturi și obligații asupra bunurilor domeniiale, ci doar să le exercite în numele unității administrativ-teritoriale pe care o reprezintă.

22. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi referitor la dreptul de proprietate privată și ale art. 135 alin. (2) lit. b) potrivit cărora statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, Curtea reține că, astfel cum reiese din ansamblul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2003, precum și din expunerea de motive, prin adoptarea acestui act normativ s-a avut în vedere tocmai protejarea intereselor naționale în activitatea economică, prin acordarea unor înlesniri la plata obligațiilor bugetare restante și a dobânzilor și penalităților aferente, **prin compensare**, pentru pregătirea societății și sporirea interesului în procesul de privatizare. Astfel, textul criticat dispune efectuarea transferului **cu plată** a filialei S.C. „CAF” — S.A. către Consiliul Local Brașov, **prin compensare** cu toate datoriile Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către acesta, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri la bugetele locale, iar la data transferului **toate datoriile** Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov către Consiliul Local Brașov se sting, spre deosebire de prevederile Legii nr. 216/2008 constatate neconstituționale prin Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014, act normativ prin care se dispunea că „se aprobă transmiterea **cu titlu gratuit** a unui pachet de 1.369.125 de acțiuni deținute de stat la Compania Națională «Administrația Porturilor Maritime» — S.A. Constanța către Consiliul Local al Municipiului Constanța” [a se vedea art. 1 din Legea nr. 216/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 30 octombrie 2008].

23. Față de considerentele mai sus menționate, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A. sunt neconstituționale în raport cu art. 121 alin. (2) din Constituție.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului în Dosarul nr. 6.429/2/2012* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2003 privind privatizarea Societății Comerciale „Roman” — S.A. Brașov și constituirea parcului industrial pe platforma Societății Comerciale „Roman” — S.A. sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind înființarea unui post de ofițer de legătură al Ministerului Apărării Naționale la Agenția NATO pentru comunicații și informatică — NCIA, cu sediul la Bruxelles, Belgia

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 alin. (5) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înființarea unui post de ofițer de legătură al Ministerului Apărării Naționale la Agenția NATO pentru comunicații și informatică — NCIA, cu sediul la Bruxelles, Belgia.

(2) Postul prevăzut la alin. (1) se încadrează cu personal militar în limita numărului maxim de posturi care se finanțează din fonduri publice pentru Ministerul Apărării Naționale, conform legislației în vigoare.

Art. 2. — Salarizarea, fondurile necesare cazării și alte drepturi în valută și în lei ce revin personalului ce încadrează postul prevăzut la art. 1 se asigură potrivit prevederilor

Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale Hotărârii Guvernului nr. 22/2004 privind trimiterea în misiune permanentă în străinătate a personalului din Ministerul Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare, și a celorlalte dispoziții legale și în conformitate cu specificațiile prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — Cheltuielile determinate de aplicarea prevederilor prezentei hotărâri se asigură din fondurile aprobate cu această destinație prin bugetele anuale ale Ministerului Apărării Naționale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Adrian Țuțuianu
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 13 iulie 2017.
Nr. 492.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea unei părți dintr-un imobil, aflat în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea datelor de identificare ale unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Societății Române de Televiziune, conform datelor din anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea unei părți dintr-un imobil, aflat în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, în condițiile legii, conform datelor de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Sumele rezultate din valorificarea activelor corporale prevăzute la art. 2, după deducerea cheltuielilor aferente, se fac venit la bugetul de stat.

Art. 4. — Societatea Română de Televiziune își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența tehnico-operativă și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera

modificarea anexei nr. 46 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

p. Președintele-Director general
al Societății Române de Televiziune,
Corneliu Calotă

București, 13 iulie 2017.

Nr. 498.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului, aflat în domeniul public al statului și administrarea Societății Române de Televiziune
care se actualizează

Nr. crt.	Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumire bun	Adresa	Caracteristici tehnice	Valoare de inventar actualizată — lei —
1	154569	8.30	Imobil	Str. Sărărie județul Iași	Teren — 4.830 mp CF 143647	2.185.333
					C1 — Sc = 1.124,50 mp	17.836,60
					C2 — SC = 467,28 mp	7.404,20
					C3 — SC = 5,07 mp	79,30
					C4 — SC = 77,100 mp	1.220,80
					C5 — SC = 79,60 mp	1.268,40
					CF 143647	
					TOTAL	2.213.142,30

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale părții de imobil, proprietatea publică a statului, aflat în administrarea Societății Române de Televiziune
care se transmite în proprietatea privată a statului, în vederea scoaterii din funcțiune și casării

Nr. crt.	Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumire bun	Adresa	Caracteristici tehnice ale părții de imobil care se transmite	Valoare de inventar actualizată — lei —
1	154569 — parțial —	8.30	Imobil	Str. Sărărie nr. 200, județul Iași	C1 — Sc = 1.124,50 mp	17.836,60
					C2 — SC = 467,28 mp	7.404,20
					C3 — SC = 5,07 mp	79,30
					C4 — SC = 77,100 mp	1.220,80
					C5 — SC = 79,60 mp	1.268,40
					CF 143647	
					TOTAL	27.809,30

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea unor acte normative din domeniul managementului resurselor umane în Ministerul Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 35/2014 privind măsurile de sprijin acordate polițiștilor încadrați într-un grad de invaliditate și familiilor acestora, precum și familiilor polițiștilor decedați, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 19 martie 2014, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 22 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) îndeplinește condițiile legale și criteriile specifice, prevăzute la art. 6 alin. (1), alin. (4) lit. b)—d) și alin. (7) din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, sau la art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (1) lit. a), c)—e) și art. 11 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne, după caz;”.

2. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) Pentru a fi numiți în funcții de polițist în unități ale MAI, fără examen sau concurs, copiii sau soțul polițistului trebuie să îndeplinească condițiile legale și criteriile specifice, prevăzute la art. 7 alin. (1), (2) și alin. (4) lit. b)—d) din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru a fi angajați ca personal contractual în unități ale MAI, fără examen sau concurs, copiii sau soțul polițistului trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de legislația muncii.”

Art. II. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 108/2014 privind măsurile de sprijin acordate

personalului militar încadrat într-un grad de invaliditate sau clasat apt limitat pentru serviciul militar și familiilor acestora, precum și familiilor personalului militar decedat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2014, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 29 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) îndeplinește condițiile legale și criteriile specifice, prevăzute la art. 6 alin. (1), alin. (4) lit. b)—d) și alin. (7) din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, sau la art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (1) lit. a), c)—e) și art. 11 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne, după caz;”.

2. Articolul 33 va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) Pentru a fi numiți în funcții militare în unități ale MAI, fără examen sau concurs, copiii aflați în întreținerea personalului militar rănit ori decedat, precum și soțul acestuia trebuie să îndeplinească condițiile legale și criteriile specifice prevăzute la art. 6 alin. (1) și art. 10 alin. (1) lit. b) și c) din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Pentru a fi încadrați în funcții civile, fără examen sau concurs, în unități ale MAI, copiii aflați în întreținerea personalului militar rănit ori decedat, precum și soțul acestuia trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de legislația muncii.”

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 18 iulie 2017.

Nr. 87.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA

din 28 februarie 2017

În Cauza Timar și alții împotriva României

(cererile nr. 26.856/06 și alte șapte —
a se vedea lista anexată)

Strasbourg

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În Cauza Timar și alții împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din:
Paulo Pinto de Albuquerque, președinte,
Iulia Motoc,
Marko Bošnjak, judecători,
și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la 7 februarie 2017,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află opt cereri îndreptate împotriva României, prin care cinci resortisanți români, două societăți române și o parohie calvinistă din România au sesizat Curtea la datele indicate în tabelul anexat, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”). Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

2. După ce, la 20 aprilie 2013, a survenit decesul domnului Horea Mircea Timar, reclamantul din Cererea nr. 26.856/06, moștenitorii săi, doamna Gabriela Timar (soție) și doamna Mihaela Timar (fiică), și-au exprimat dorința de a continua procedura în numele lui. Din motive practice, domnul Horea Mircea Timar va fi denumit în continuare „reclamantul”, deși doamna Gabriela Timar și doamna Mihaela Timar trebuie considerate în prezent ca atare [a se vedea *Dalban împotriva României* (MC), nr. 28.114/95, pct. 1, CEDO 1999-VI].

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

3. Lista reclamanților, precum și detaliile relevante privind cererile prezentate în tabelul anexat.

4. Reclamanții au pierdut în instanță procesele civile care au fost desfășurate în absența lor. Aceștia au fost înștiințați cu privire la procedură doar prin afișarea citațiilor pe ușă sau pe gard (denumită în continuare „citarea prin afișare”). Toți au susținut, în cadrul căilor de atac formulate ulterior, fie că era vorba de recurs (pentru citațiile comunicate în fața judecății în primă instanță sau în apel), fie că era vorba de contestații în anulare (pentru citațiile comunicate în timpul judecății în fața instanței de ultim grad de jurisdicție), că nu au luat cunoștință de termenul de judecată deoarece nu au primit citațiile din partea instanțelor. Plângerile lor în acest sens au fost respinse de instanțe, cu motivarea că citarea prin afișare era prevăzută de lege. În consecință, căile de atac au fost respinse fără o examinare pe fond.

II. Dreptul intern relevant

5. Dreptul intern relevant, în vigoare la momentul comunicării actelor de procedură prin afișare, este rezumat în hotărârea Curții din Cauza *S.C. Raisa M. Shipping S.R.L. împotriva României* (nr. 37.576/05, pct. 18, 8 ianuarie 2013).

ÎN DREPT**I. Cu privire la conexarea cererilor**

6. În conformitate cu art. 42 § 1 din Regulamentul Curții, Curtea decide conexarea cererilor și examinarea lor în cadrul unei singure hotărâri, având în vedere faptul că acestea privesc evenimente similare și ridică probleme identice în temeiul Convenției.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție din cauza lipsei accesului la o instanță

7. Reclamanții s-au plâns că dreptul lor de acces la o instanță a fost încălcat în măsura în care nu au primit citațiile și, prin urmare, nu au fost în măsură să participe la procedurile judiciare.

Aceștia au invocat art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...] de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra [...] drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

8. Guvernul a ridicat o serie de excepții preliminare. Curtea le va examina în funcție de fiecare cerere căreia îi corespund.

1. *Exercitarea abuzivă a dreptului de a introduce o cerere* (Cererea nr. 61.815/09)

9. Guvernul a pretins că reclamantul a abuzat de dreptul său de a introduce o cerere individuală. În opinia sa, acesta ar fi trebuit să aibă cunoștință de cursul procesului împotriva sa, întrucât documentele instanței au fost comunicate prin afișare la adresa unui fost partener de afaceri. În plus, ar fi trebuit să aibă cunoștință de procedura falimentului inițiată împotriva fostei sale societăți.

10. Reclamantul contestă aceste argumente.

11. Curtea reiterează că o cerere poate fi respinsă ca fiind o exercitare abuzivă a dreptului de a introduce o cerere individuală dacă, printre alte motive, s-a bazat cu bună știință pe fapte neadevărate [a se vedea *Gross împotriva Elveției* (MC), nr. 67.810/10, pct. 28, CEDO 2014]. Totuși, este incontestabil, în cauza de față, că în cadrul procedurii civile îndreptate împotriva sa reclamantul a fost citat doar prin afișare. Plângerea introdusă în fața Curții se referă numai la acest aspect, iar circumstanțele indicate de Guvern nu sunt suficiente pentru a stabili dincolo de orice îndoială rezonabilă că reclamantul avea cunoștință de termenul de judecată.

12. Prin urmare, excepția Guvernului trebuie să fie respinsă.

2. *Excepția de neepuizare a căilor interne de atac* (cererile nr. 26.856/06, 58.287/10 și 63.120/10)

13. Guvernul a susținut că reclamanții, în cererile nr. 26.856/06 și 58.287/10, nu au epuizat căile de atac interne,

în măsura în care nu au uzat de posibilitatea de a formula o plângere penală pentru înscriere în fals împotriva agentului procedural însărcinat cu comunicarea actelor de procedură. Cu toate acestea, Curtea a examinat deja o excepție similară și a respins-o, pe motiv că reclamantul care a epuizat o cale de atac aparent efectivă și suficientă nu poate fi obligat să recurgă și la alte căi de atac pe care le avea la dispoziție, dar care, probabil, nu aveau șanse mai mari de reușită (a se vedea S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L. împotriva României*, nr. 37.576/05, pct. 24—25, 8 ianuarie 2013).

14. Guvernul a susținut că societatea reclamantului din Cererea nr. 63.120/10 ar fi trebuit să conteste ordonanța în baza legii speciale privind procedura de plată în raporturile comerciale, și nu în temeiul Codului de procedură civilă. Cu toate acestea, Curtea observă că societatea reclamantă și-a formulat cererea întemeindu-se pe ambele motive și că ambele au fost respinse de instanțele naționale.

15. Pentru aceste motive, Curtea respinge această excepție în privința celor trei cereri.

3. Alte motive de inadmisibilitate

16. Curtea remarcă că aceste capete de cerere privind accesul la o instanță nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarate admisibile.

B. Cu privire la fond

17. Guvernul a susținut că dreptul de acces la o instanță nu este absolut, ci poate fi supus unor limitări. Acesta a argumentat că, în legislația națională, comunicarea actelor de procedură prin afișare era prevăzută ca o alternativă la comunicarea directă și ca mijloc de prevenire a exercitării abuzive de drepturi procesuale de către părți. De asemenea, instanțele au examinat sistematic legalitatea comunicării actelor de procedură. Guvernul a subliniat faptul că legislația internă permitea judecarea cauzei în lipsa unei părți, cu condiția ca, în speță, comunicarea actelor de procedură să se fi efectuat în mod corect.

18. Reclamantii și-au menținut susținerile.

19. Curtea reiterează că nu are competența de a se pronunța cu privire la faptele care au condus la adoptarea unei anumite decizii de către o instanță națională; în caz contrar, ar acționa ca o instanță de al patrulea grad, ceea ce ar însemna să nu țină seama de limitele impuse acțiunii sale [a se vedea *Avotiņš împotriva Letoniei* (MC), nr. 17.502/07, pct. 99, 23 mai 2016]. În continuare, reiterează faptul că dreptul de acces la o instanță, principiul contradictorialității, precum și principiul egalității armelor, consacrate la art. 6 § 1 din Convenție, se aplică, de asemenea, în domeniul specific al comunicării actelor de procedură părților (a se vedea S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L.*, citată anterior, pct. 29, și, ca exemplu recent, *Avotiņš*, citată anterior, pct. 119).

20. În hotărârea în Cauza S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L. împotriva României*, Curtea a constatat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, deoarece societatea reclamantă a fost citată în instanță exclusiv prin afișare pe parcursul judecării cauzei pe fond. Curtea a considerat că, deși legislația națională în vigoare la momentul respectiv prevedea comunicarea citației prin afișare [art. 92 alin. (4) din Codul de procedură civilă], instanțele românești au aplicat legislația într-un mod prea formalist. Instanțele nu au dat dovadă de diligență în ceea ce privește asigurarea informării reclamantilor cu privire la data termenelor de judecată și, prin urmare, nu au respectat obligația de a asigura participarea efectivă la proces (a se vedea S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L.*, citată anterior, pct. 32—35).

21. În prezentele cereri, Curtea nu a constatat niciun fapt sau argument care să o convingă să se îndepărteze de la jurisprudența sa anterioară. Reclamantii au fost citați exclusiv prin afișare la domiciliul sau la sediul lor și au subliniat că nu au primit citațiile. Prin urmare, aceștia nu au luat cunoștință de termenele ședințelor de judecată și nu s-au putut prezenta în instanță. În ciuda absenței de la proces a reclamantilor,

instanțele naționale nu au încercat în niciun fel să se asigure că aceștia au fost informați cu privire la termenele ședințelor de judecată și că puteau să participe la procesele care priveau drepturile lor civile, în special prin dispunerea amânării ședințelor și repetarea procedurii de comunicare.

22. Prin urmare, a existat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție sub aspectul lipsei accesului la instanță al reclamantilor.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

23. În cererile nr. 26.856/06 și 36.942/11 a fost invocat un capăt de cerere suplimentar, referitor la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

24. Având în vedere constatarea încălcării dreptului reclamantilor de acces la o instanță (*supra*, pct. 22), Curtea consideră că nu este necesar să pronunțe o decizie separată cu privire la admisibilitatea și fondul capătului de cerere formulat în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L.*, citată anterior, pct. 38; S.C. *Carbochim S.A. Cluj-Napoca și S.C. Fenega Import-Export S.R.L. împotriva României*, nr. 45.621/05, 46.691/07, 27.314/08 și 1.150/09, pct. 30, 6 decembrie 2016).

IV. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

25. În cele din urmă, Curtea reține că reclamantii au invocat alte capete de cerere în temeiul art. 6 din Convenție.

26. Cu toate acestea, luând în considerare toate elementele aflate la dispoziția sa și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că nu rezultă nicio încălcare aparentă a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

27. În consecință, capetele de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

28. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea constată că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

29. Reclamantii au solicitat următoarele sume cu titlu de daune materiale și morale:

(a) Cererea nr. 26.856/06: 500.000 de euro (EUR) cu titlu de daune materiale;

(b) Cererea nr. 26.449/08:

— 7.500 EUR cu titlu de daune materiale și
— 50.000 EUR cu titlu de daune morale.

(c) Cererea nr. 61.815/09:

— 1.379.940 EUR cu titlu de daune materiale și
— 10.000 EUR cu titlu de daune morale.

(d) Cererea nr. 30.395/10:

— 7.804 EUR cu titlu de daune materiale și
— 10.000 EUR cu titlu de daune morale.

(e) Cererea nr. 50.999/10: 10.000 EUR cu titlu de daune morale.

(f) Cererea nr. 58.287/10:

— 60.000 EUR cu titlu de daune materiale și
— 40.000 EUR cu titlu de daune morale.

(g) cererile nr. 63.120/10 și 36.942/11: nu a fost formulată nicio cerere în temeiul acestui articol.

30. Guvernul a contestat sumele solicitate. Acesta a considerat că reclamantii nu și-au justificat pretențiile și nici nu au dovedit existența unei legături de cauzalitate între pretensele încălcări și prejudiciul suferit. De asemenea a argumentat că sumele solicitate cu titlu de daune morale sunt excesive și că o constatare a încălcării ar constitui o reparație echitabilă suficientă.

31. Curtea constată că reclamantii nu au dovedit existența unei legături de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul suferit; prin urmare, respinge pretențiile cu privire la

daunele materiale. Pe de altă parte, având în vedere toate circumstanțele prezentelor cauze, Curtea admite că reclamanții trebuie să fi suferit un prejudiciu moral care nu poate fi compensat prin simpla constatare a unei încălcări. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamanților următoarele sume, cu titlul de daune morale, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlul de impozit de reclamanți:

- (a) 3.600 EUR în Cererea nr. 26.449/08;
- (b) 3.600 EUR în Cererea nr. 61.815/09;
- (c) 3.600 EUR în Cererea nr. 30.395/10;
- (d) 3.600 EUR în Cererea nr. 50.999/10;
- (e) 3.600 EUR în Cererea nr. 58.287/10.

32. În plus, Curtea observă că art. 509 alin. (10) din noul Cod de procedură civilă permite redeschiderea procedurii interne, în vederea remedierii încălcărilor constatate de aceasta. Având în vedere natura capetelor de cerere formulate de reclamanți și motivele pentru care Curtea a constatat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, Curtea consideră că, în prezentele cauze, cea mai adecvată formă de reparație ar fi redeschiderea în timp util a procedurilor criticate, la solicitarea reclamanților (a se vedea, pentru o soluție similară în temeiul dispozițiilor vechiului Cod de procedură civilă, S.C. *Raisa M. Shipping S.R.L.*, citată anterior, pct. 44).

B. Cheltuieli de judecată

33. Reclamanții au solicitat, de asemenea, următoarele sume pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții:

(a) în Cererea nr. 30.395/10: 1.000 lei (RON), reprezentând cheltuieli de judecată, atestate printr-o factură emisă de reprezentantul reclamantului;

(b) în Cererea nr. 50.999/10: reclamantul a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată fără a le cuantifica;

(c) în Cererea nr. 58.287/10: 7.000 RON sau 1.500 EUR; societatea reclamantă a depus o factură care atestă plata a 3.000 RON avocatului său;

(d) în Cererea nr. 36.942/11: 4.821 RON reprezentând onorariile avocaților, cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și cheltuielile de traducere efectuate în fața Curții; parohia reclamantă a prezentat dovada relevantă a plății.

34. Guvernul a susținut că reclamanții nu au demonstrat că au suportat efectiv cheltuielile de judecată solicitate. A considerat, de asemenea, că unele dintre cheltuielile de judecată nu erau relevante pentru încălcarea pretinsă în fața Curții.

35. Ținând seama de documentele pe care le deține și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde sumele următoare, pentru toate cheltuielile:

- (a) 220 EUR în Cererea nr. 30.395/10;
- (b) 3.600 EUR în Cererea nr. 58.287/10;
- (c) 1.000 EUR în Cererea nr. 36.942/11.

C. Dobânzi moratorii

36. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. decide să conexeze cererile;
 2. declară admisibile capetele de cerere privind accesul la instanță;
 3. hotărăște că nu este necesar să fie examinate admisibilitatea și fondul capătului de cerere formulat în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în cadrul cererilor nr. 26.856/06 și 36.942/11);
 4. declară restul capetelor de cerere inadmisibile;
 5. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție sub aspectul lipsei de acces la o instanță al reclamanților, cauzată de comunicarea actelor de procedură;
 6. hotărăște:
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, reclamantului din Cererea nr. 26.449/08, cu titlu de daune morale;
 - (ii) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, reclamantului din Cererea nr. 61.815/09, cu titlu de daune morale;
 - (iii) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, reclamantului din Cererea nr. 30.395/10, cu titlu de daune morale;
 - (iv) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, reclamantului din Cererea nr. 50.999/10, cu titlu de daune morale;
 - (v) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, reclamantului din Cererea nr. 58.287/10, cu titlu de daune morale;
 - (vi) 220 EUR (două sute douăzeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, în Cererea nr. 30.395/10, pentru cheltuieli de judecată;
 - (vii) 700 EUR (șapte sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de societatea reclamantă cu titlu de impozit, în Cererea nr. 58.287/10, pentru cheltuieli de judecată;
 - (viii) 1.000 EUR (o mie euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de parohia reclamantă cu titlu de impozit, în Cererea nr. 36.942/11, pentru cheltuieli de judecată;
 - (b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
 7. respinge restul solicitărilor reclamanților în ceea ce privește satisfacția echitabilă.
- Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 28 februarie 2017, în temeiul art. 77§2 și 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE,
PAULO PINTO DE ALBUQUERQUE

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

Lista celor 8 cereri

Nr.	Numărul cererii (a) Data introducerii și (b) Data comunicării	Numele, data nașterii (pentru persoanele fizice) și adresele reclamanților	Reprezentanți	(a) Circumstanțele cauzei (b) Incidente în ceea ce privește comunicarea actelor de procedură și (c) Calea de atac internă exercitată
1.	26.856/06 (a) 23.06.2006 (b) 14.01.2011	Horea Mircea Timar 1956 Târgoviște, Dâmbovița	—	(a) Capăt de cerere privind o presupusă încălcare a drepturilor decurgând dintr-un brevet. Reclamantul a fost informat despre apel prin afișare, cu indicația de a plăti taxele judiciare de timbru; reclamantul nu a participat la proces, iar apelul său a fost respins pentru neplata taxelor judiciare de timbru. (c) Reclamantul a formulat recurs pe motiv că comunicarea actelor de procedură a fost ilegală (cererea a fost respinsă la 24 ianuarie 2006).
2.	26.449/08 (a) 15.05.2008 (b) 27.06.2012	Maria Laurus 1933 Milișăuți-Gară, Suceava	—	(a) Cerere de anulare a unei autorizații de construcție acordată de Primăria Milișăuți în favoarea unor terți. (b) Reclamanta a fost informată despre apel prin afișare, cu indicația de a plăti taxele judiciare de timbru; nu a participat la proces, iar apelul său a fost respins pentru neplata taxelor judiciare de timbru. (c) Reclamanta a formulat contestație în anulare invocând ilegalitatea actelor de procedură (acțiunea a fost respinsă la 14 noiembrie 2007, hotărârea redactată la 13 decembrie 2007).
3.	61.815/09 (a) 29.08.2009 (b) 27.06.2012	Gheorghe Enescu 1957 Breaza, Prahova	—	(a) Acțiune civilă intentată de către un lichidator pentru angajarea răspunderii financiare a reclamantului, fost administrator și unic acționar al unei societăți comerciale aflată în faliment. (b) Reclamantul a fost informat cu privire la procedură prin afișare; el nu a participat la procedură. (c) Reclamantul a declarat recurs, plângându-se că comunicarea actelor de procedură a fost ilegală (respins la 18 mai 2009) și a formulat contestație în anulare (respinsă la 5 august 2009).
4.	30.395/10 (a) 18.05.2010 (b) 27.06.2012	Petrică Bănățeanu Oltenița, Călărași	V. Topârceanu	(a) Acțiune civilă privind împărțirea bunurilor comune după divorț. (b) Reclamantul a fost informat despre recurs prin afișare, cu indicația de a plăti taxele judiciare de timbru; reclamantul nu a participat la proces, iar recursul său a fost respins pentru neplata taxelor judiciare de timbru. (c) Reclamantul a formulat contestație în anulare (respinsă la 26 noiembrie 2009).
5.	50.999/10 (a) 25.08.2010 (b) 04.01.2011	Rodica Simona Berbente 1978 Cluj-Napoca, Cluj	M.L. Negru	(a) Acțiune civilă pentru angajarea răspunderii financiare a reclamantei, fost administrator și unic acționar al unei societăți comerciale aflată în faliment. (b) Reclamanta a fost informată cu privire la procedură prin afișare (atât în primă instanță, cât și în recurs); ea nu a participat la procedură. (c) Reclamanta a formulat contestație în anulare pe motiv că comunicarea actelor de procedură a fost ilegală (cererea a fost respinsă la 25 mai 2010).
6.	58.287/10 (a) 14.09.2010 (b) 27.06.2012	S.C. Magdadia Trans — S.R.L. Constanța	V.F. Grădina	(a) Ordonanță prin care i s-a impus societății reclamante să plătească despăgubiri partenerului său de afaceri (decizia din 1 septembrie 2009). (b) Societatea reclamantă a fost informată cu privire la procedură și la ordonanță prin afișare; a luat cunoștință de ordonanță la începerea procedurii de executare. (c) Societatea reclamantă a formulat contestație în anulare împotriva ordonanței în temeiul legii speciale privind procedura de plată în raporturile comerciale, pe motiv că comunicarea actelor de procedură a fost ilegală (respinsă la 15 martie 2010).
7.	63.120/10 (a) 14.10.2010 (b) 27.06.2012	S.C. Eurorent Group — S.R.L. Timișoara, Timiș	A. Julean	(a) Ordonanță prin care i s-a impus societății reclamante să plătească despăgubiri partenerului său de afaceri (Decizia din 9 aprilie 2009). (b) Societatea reclamantă a fost informată cu privire la procedură și la ordonanță prin afișare; a luat cunoștință de ordonanță la începerea procedurii de executare inițiată împotriva sa. (c) Societatea reclamantă a formulat contestație în anulare împotriva ordonanței în baza legii speciale privind procedura de plată în raporturile comerciale, pe motiv că comunicarea actelor de procedură a fost ilegală (cererea a fost respinsă la 14 iulie 2010).
8.	36.942/11 (a) 09.06.2011 (b) 27.06.2012	Parohia Reformată Calvină Hațeg Hațeg, Hunedoara	M. Bodis	(a) Acțiune civilă împotriva parohiei reclamante de către un terț pentru obținerea unui titlu de proprietate pentru două construcții aflate pe terenul parohiei reclamante înscrise în cartea funciară (acțiune admisă la 7 ianuarie 2010). (b) Parohia reclamantă a fost informată prin afișare cu privire la procedură și la hotărârea din prima instanță. (c) Parohia reclamantă a solicitat prelungirea termenului de introducere a recursului, pe motiv că comunicarea actelor de procedură a fost defectuoasă (cererea a fost respinsă la 10 decembrie 2010).

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

